

BÉKEHARANG

✦ HITMÉLYITŐ, ERKÖLCSNEMESITŐ ÉS ALKOHOLELLENES LAP ✦
ELŐFIZETÉSI DIJ EGY ÉVRE 2 P, AMERIKÁBAN 1 DOLLÁR, EGYES SZÁM 20 FILLÉR

Eljő az Ur!

Ilyenkor, ádvent szent heteiben sokat gondolunk az eljövő Urra. Az izgalmas várakozás boldoggá teszi a karácsony előtti heteket. Jól van-e azonban az, hogy ezen örömteli napok elmúltával mi nem számolunk többé azzal a ténnyel, hogy Jézus nem azért jött el hozzánk, hogy újra eltávozzon közülünk, hanem hogy velünk maradjon minden további napjainkban, a világ végezetéig.

Ezt kellene most, ádventkor szívünkbe vésniünk. Jézus nem jön és megy, hanem Jézus jön és marad! Mi tehát a magunk tapasztalata? Jézus jön és újra elmegy a mi életünkben, vagy Jézus eljött és velünk is maradt? Jól jegyezzük meg, hogy nem azt kell megállapítanunk most, ádventkor, hogy eljött-e Jézus a szomszédhoz és ott megtalálható-e, ma is, hanem az a fontos, hogy végre mi magunk: te és én, tudjuk, hogy Jézus velünk van-e vagy sem?

Azt olvassuk a Szentírásban, hogy Jézus felátadása után tanítványainak megmutatta magát, »hogy ő él«. Ez végtelenül fontos volt, mert egy halott ember nem lehet Üdvözítő. Jézus azonban él és élni akar mibennünk is, házunkban is, gyülekezetünkben is. Mindenikünk maga tudja legjobban megmondani, hogy ez az élő Jézus megmutatta-e már magát néki. Tehát nem arról van szó, hogy tanultunk-e valamit róla az iskolában, hogy olvastunk-e róla az evangéliumban, hogy a prédikációkban is hallottunk-e róla valamit? Hanem az a kérdés, hogy az élő Jézus belépett-e a mi életünkbe, észrevertük-e őt és éreztük-e az ő hatalmát és megváltó szeretetét? Ha Jézus nem él szívünkben, akkor hiába minden külső készülődés a karácsonyi ünnepekre, ez az örömünk hamar el fog repülni és mi újra csak küzdünk és dolgozunk, mint olyanok, akik maguk hordozzák terhüket. És az Ő királysága sem nem látható, sem érezhető nem lesz köztünk. Pedig a Miatyánkban minden nap elmondjuk a kérést: Jöjjön el a Te országod. E kérésnek először a magunk szívében kell valósággá lenni. Ha Urrá, királlyá lett Jézus nálunk, akkor az Ő hatalma érezhetővé lesz egész házunkban, egész környezetünkben is. Nekünk nem kell fejünket azon törni, hogy miképpen terjesszük Isten országát, ez magától fog megtörténni, mert

az Ur hatalma, kegyelme és szeretete vissza fog tükröződni cselekedeteinken éppen úgy, mint arcunkon is.

Az ádventi heteket ki kell tehát használnunk komoly önvizsgálatra. Él-e az Ur szívünkben, vagy sem, ez a kérdés. Jézus él és ezt nekünk is meg akarja mutatni, velünk is éreztetni akarja. Az élő Jézus Ur akar lenni életünkben. Ő akar lenni számunkra ut, igazság és élet. Akarjuk-e Őt követni, akarjuk-e hitben, bizalommal elfogadni azt mindig, amit Ő nekünk az evangéliumban mond, akarjuk-e az Ő életét a magunkévá tenni, az Ő életét uralkodni hagyni a magunk szívében és házában!

Eljő az Ur! Eziránt semmi kétség. A kérdés csupán az, hogy elfogadod-e Őt és hogy ideig-óráig akarod-e megtérni magadnál, vagy pedig örökre el akarod Őt fogadni Uradul, Üdvözítőül, Mesteredül. Akarsz-e Reá tekinteni, Tőle tanulni és egyedül Neki engedelmeskedni? Ez legyen fő ádventi gondod, hogy ezekre a kérdésekre világos és kielégítő választ tudjál adni. Eljő az Ur, légy hát kész!

T.

Imádság házának mondatik

Máté. 21-13.

Imádság házának, Isten házának, a templomot, az imaházat mondják az emberek. Egyesek megmunkálják előtte kalapjukat és lábujjhegyen mennek be, mintha valóban éreznék Isten szent jelenlétének tudatát. Imádság házának mondják, hol dicséretnek, köszönetnek hálának, sóhajnak és bűnbánat kiáltásának kellene az ég felé szállani. Igen, imádság házának mondatik. De sajnos, hogy sokszor csak mondatik. Mondják az emberek, de szívükben és a valóságban, mennyi minden másra használják e kézzel épített templomot.

Sokan bankháznak képzelik, hol elhelyezett imáikat dusan kamatoztathatják és ha nem történik valami a kedvük szerint, azt gondolják, hogy a bank csödbe jutott. Az imádság háza, egy anyagi értékekért koldulásnak helye lesz számukra és nem egy közösség hajléka, hol együttesen akarnak táp-

lálkozni Isten igéjéből és együtt növekedni az Urban.

Vannak, kik menedékné nézik, az eső vagy nap elől — hiszen nyáron oly jó hűvös van némely templomban. Vagy helynek, hol valakivel találkozának, de az a valaki, nem az Ur és nem a lélek az indítója e vágnak, hanem a test kívánsága, vagy az élet kérdése, amikor valaki divatbemutató helynek akarja felhasználni az imádság házát. Óh, mily sokan nem azért mennek, hogy egy közösségbe lelki mezeitelenségüket befödöztessék Jézus Krisztus vérével, hanem hogy testi ruhájukat, kalapjukat, ékszerüket mutogassák. Egyszer egy anya azt mondta nekem: — Nem akar leányom az imaházba menni, pedig már új ruhát is ígértem neki. Mily szomorú, ha valaki az imádságnak házát, a hiúság piacának akarja tekinteni és nem arra vágyakozik, hogy vele együtt, menél többen föltekintsenek az Urra, hanem azt akarja, hogy őt nézzék. Ő legyen a központ, mikor adakozik, énekel, vagy szaval. És ha ezt nem akarják észrevenni, akkor csunya fullánkkal a szívében távozik az imádság házából és durcásan megállapítja, hogy ott nincsen szeretet.

Mások a kritika, a bírálat helyének tartják, ahol nem lelki füleiket és szemüket nyitják ki, hanem testi fülekkel és szemekkel fürkészve figyelnek, hogy hol találjanak valami bírálni valót. Kezdi a prédikátoron és a gyülekezeten keresztül elérkeznek a kályhacsőig, mely egy kicsit ferdén volt véletlenül betéve, vagy a harmoniumhoz, amely az agkori gyengeség miatt, kissé nehezen szuszog. Ezek az imádság házát egy igen alkalmas terepnek látják, epés természetük kiélésére. — Te minek tekinted az imádság házát? Azután az Ur házát, mely imádság házának mondatik, mily sokan lebecsülik és nem egy Istennek odaszentelt helynek tekintik, hanem, — »Nem kell a külsőségre adni, meg »az Ur nem a ruhát, hanem a szívet nézi« — elvél fogva rendetlenül és piszkosan jelennek meg. Az Ur munkára alkotta az embert és megszentelte azt. És bizonytal kedves előtte, ha valaki a munkaöltönyében megy munkahelyéről a bibliaórákra, hogy az élet vizével mossa le a hétköznap porát lelkéről. Az Ur örömmel látja az Ő házában, a kormos kémményseprőt, a poros kőművest, az olajos szerelőt, a sáros csizmás földművest, ki izzadtan siet, hogy egy szót se veszítsen el az Ur igéjéből, egy morzsát sem az élet kenyereből. Óh az Ur hogy szerette a szegényt, hogy becsülte a munkát és annak nyomait. De mily sokan visszaélnak ezzel és mennek piszkos kézzel, rendetlenül, szakadt rongyos ruhába, de nem szegénységük, hanem hanyagságuk miatt. Valaki egyszer azt mondta, hogy azért szeret az imaházba járni, mert oda nem kell öltözködni, csak úgy átszalad az ember. Bizonytal nem kell piperézni magát, cifrázkodni, de azt elvárja a rendnek Istene, ha hazulról jössz, legyen annyi időd, hogy kezedet megmosd, megkeféld ruhádat, esetleg egy másik kötőt köss magad elé. Ismerek egy testvért, magányos asszony. Olyan szegény, hogy jóformán csak a rajtavaló van és csekély munkájából napról-napra éldegél. Ruháján, folt-folt hátán, de tiszta. Meglát-

szik rajta, hogy tőle telhetőleg rendesen iparkodik megjelenni az imádság házában, minden szegénysége dacára. Még Istennek gyermekei is mily sokszor lebecsülik az imádság házát, — fecsegésükkel. Mily zsongás-bongás hallatszik egy-egy imádságnak házában istentisztelet előtt és után. Hogyan lehessen egy igehirdetésen áldás, ha a nagy zaj miatt az Ur lelke nem tud megnyugodni? Tanulj meg az Ur házában, — mely imádság házának mondatik — kellő csendben várni, míg az Ur szól hozzád. Az imádság háza valóban az legyen. Tanulj meg az istentisztelet előtt, — nemcsak formaképen egy pillanatra meghajolni, vagy behunytt szemmel megállani, hanem buzgón imádkozni, hogy az Ur nyissa meg szemeidet és füleidet, adjon bölcsességet az igehirdetőnek és kegyelme vezessen másokat is — az Ur Jézus vérén át — a mennyei Jeruzsálembé.

Imádság házának lekicsinylése, ha nem vagy pontos. Az Ur Jézus és tanítványai, amint az Irás mondja, rendszeresen jártak az imádság házába. De nem tudom azt elképzelni, hogy viszont rendszeresen elkéstek volna és azután nagy sebbel-lobbal lihegve és kipirulva tolokodtak volna előre. Sőt azt olvasom, hogy Péter és János együtt mentek a templomba az imádkozás órájára kilencre (Csel. 3) — ami időszámításunk szerint d. u. 3-ra. Tehát nem kilenc után öt perccel, vagy egy negyedórával. A ma gyülekezeteiben, sok hanyagság mutatkozik e téren. Bizonyára lehetséges, hogy valaki munkája, komoly elfoglaltsága, vagy valami más akadály miatt nem tud idejében jönni, de Isten házában, az Ő igéjének, a testvéri közösség lebecsülése, ha egy gyülekezet harmadrésze, sőt fele hiányzik, mikor az istentisztelet kezdődik. Mily sokszor fecsegés, kényelem, lustaság a késés okai. Kedves lélek, ha te is az imádság házába ilyen megrögzötten későn-járó vagy, oh ugy szokj le róla. Ne akard azzal megszorítani az Urat és zavarni testvéreidet és megbotránkoztatni az idegeneket. Ha már okvetlen el kell késsed, akkor pedig ne tolokodj erőszakkal megszkott helyedre, hanem büntesd meg magadat azzal, hogy szerényen leülsz az utolsó sorba, mennél kevesebb föltűnést kelteve.

Amikor az Ur e fenti szavakat idézte, a kufárokat kergette ki az imádság házából. A világi gondokkal és dolgokkal telt, hangos, árujokkal piszkot csináló kufárokat, akik nem az Ur dicsőségét, hanem a maguk hasznát keresték. Akik nem Istenért és a lelkiekért, hanem a haszonért és földiekért mentek oda. Imádság házát, latrok barlangjává tették — mondja az Ur. Mit jelent ez? Latrok barlangja. Rablók tanyája. Rablóké, akik elvették, elrabolták Istentől, ami az Ővé, az imádság házát és nem imájukkal és szeretetükkel töltötték meg, hanem a maguk silány portékáival, a hiúság, az önzés, pénzvágy, tisztátalanság szennyes kavicsaival. Megkérdezhetlek-e, hogy az az imaház, kápolna, vagy templom, ahová jársz, valóban, mind a szeretőmennyei édes Atya háza, mindenkor imádság — Istennel való beszélgetés háza-e számodra?

A karácsonyról

Jézus születésének napját, az első két században nem ünnepelték. Hieronymus, Origenes és más egyházatyák az ilyen ünnepnek ellene voltak, mert csak a pogányok ünnepelték születésnapjukat. (I. Móz. 40. 20.) Pl. a Fáraók, ünnepelte Heródes is. (Máté. 14. 6.) De lassanként e tartózkodás engedett merevségből és felmerült az a kívánság, hogy meg kell ünnepelni az Üdvözítő születésnapját. De mindenekelőtt szükséges volt pontosan azt tudni, hogy mikor született Jézus. De a Szentírás, a pontos napról semmit sem ír. Kezdetben szó volt május 20-ról, nov. 8-ról, márc. 21- és 28-ról, valamint január 6-ról. Csak Sextus Junius Africanus volt az első, aki Kr. u. 221-ben december 25-ét nevezte meg az Ur Jézus születése napjának. Azok, akik e napot először kezdték megünnepelni, az esztendőnek a következő fő időszakait nevezték meg. Márc. 25. Mária meglátogatásának ideje, amely a naptár javítás óta a tavaszi nap-éj egyenlőség napja volt és dec. 25. téli napforduló, az Ur Jézus születésének ünnepe. Ezt a napot a hagyományos alapra való tekintet nélkül bevették a matematikusok a naptárba és a keresztyénség azt úgy el is fogadta. Tehát, hogy mikor kezdték ünnepelni a karácsonyt, azt ma már nem lehet megállapítani pontosan. Tény az, hogy az első keresztyének az első két évszázadon át nem ünnepelték. Rómában a IV. században és pedig 354-ben már ünnepelték. Keleten, hol eredetileg Jézus születését, keresztelését, kánai csodatételét jan. 6-án ünnepelték, a dec. 25-ének behozatalát csak később fogadták el. Érdekes, hogy legtovább ellentállt a karácsony bevezetésének éppen Jézus szülőföldje Palesztina. Egyébként nevét az Isten fia Jézus megtestesülésének latin neve után (incarnatio) kapta.

Egy jelentés, mely neked is szól

Alv. 19

Az elmúlt számban helyszüke miatt, csak röviden emlékeztünk meg a közép-európai központi konferenciáról. Amint megírtuk, e konferencián, több érdekes jelentés hangzott el. Ezek közül különös figyelmet érdemel és bizonyára mindnyájunknak épülésére szolgál, Pratsch Alfonsnak, a bolgár missio suprintendensének jelentése, melyet alább közlünk:

Nem messze Ochrid tavától, Botumból, egy kérés érkezett hozzánk, amelyben 25 ember egy misszionáriust kér. Vonat oda nem megy és az autobusz is nagyon szabálytalanul közlekedik, de egyébként is drága. Kalailievic prédikátor, ki szeretettel foglalkozott a missióval, szívesen magáévá tette e kérést, de nem volt pénze, sem az utra, sem a fizetésre. Tehát hitben az Ur vezetésére várt. Majd bizalommal utra kelt, hogy a kérelmezőket meglátogassa és most az alábbiakat jelenti: — Három héttel ezelőtt egy fiatal teologussal Botumba mentünk. 150 km-t tettünk meg gyalog. A fiatalember az újtestamentumból különböző részeket hozott ma-

gával és azokat útközben az életvize után szomjazóknak szétosztotta. Resanban vártak minket, mert néhány embert értesítettünk jövetelünkről. De meglepett bennünket, midőn a szobát emberekkel telve találtuk. Mindketten hirdettük az igét az egybegyűlteknek és éjjelig együtt maradtunk. A következő nap Ochridba gyalogoltunk. Ott is kerestük az alkalmat, hogy valakivel kapcsolatba kerülhessünk, de hiába. Innen vasuton Betumba mentünk. Ott este egy bibliórát tartottunk, mely alkalommal éjjelután egy óráig maradtunk együtt. Négy órakor azonban már felkeltünk, hogy gyalog visszatérhessünk Resanba, mert megigértük, hogy csütörtök estére ismét jövünk és egy bibliórát tartunk. Ugy kilenc kilométerrel Ochrid után szerencsénk volt. Egy kocsijött arra és mi érdeklődtünk, hogy fölvenne-e minket? Husz dinárért mindkettőnket elvitt, úgy hogy idejében Resanba értünk. Házigazdánkkal megbeszéltük, hogy ezen estén, csak szűkebb családi körben szeretnénk lenni és nem akarunk nagy port fölverni. De mennyire meglepett bennünket, midőn értésünkre adta, hogy mindenki jönni akar, ki a multkor itt volt, sőt még többen is jönnek. Ez már megtörtént és ezen már nem lehet változtatni. — Gondolta a testvér. — Így azután megtelt a szoba, az előszoba, sőt az ablak előtt az udvaron is álltak. Később hallottam, hogy három rendőr is jelen volt. Ezek persze más megbízással jöttek, mint az evangéliumot hallgatni. De mily nagy volt örömünk, midőn meghallottuk, hogy nagyon barátságos álláspontot foglaltak el velünk szemben. Az Urnak legyen érte hála és dicséret. Ezen összjövétel éjjelután félkettőig tartott. A következő reggel ismét elindultunk, hogy 150 km-t gyalogoljunk. De a nagy öröm az Ur eme gazdag ajándéka fölött, feledtette velünk az éhséget és fáradságot.

*

Eddig a jelentés. Ha ezt elolvasad kedves lélek, kérdezd meg magadtól, hogy mennyire szomjazod te az élet beszédét és mennyit fáradsz, hogy azt másokhoz elidd? Nem kell-e az Ur és e fenti lelkek előtt egykor szegyenkezve állnunk, hogy mennyi könnyű és egyszerű alkalmat mulasztottunk el, hogy Jézust vágyakozó és elfáradt lelkekkel megismertethessük?

Búzaszemek

V. Móz. 23. 23.

„Ügyelj arra, ami ajkadon kijön.” Mily jó, ha tényleg megemlékezem arról, hogy mi jön ki ajkamon. Hála neked, Jézusom, hogy durva szó, trágár kifejezés, káromlás, távol vannak ajkamtól. De Jézusom, Te szabadíts meg a hiábavaló beszédőtől, a tréfáktól, amelyek nem szolgálják dicsőségedet. Itélkezéstől, mellyel magamra gyűjtök eleven szentet. Ügyeljek, hogy ami ajkamon kijön, lelkek építésére és ne rombolására szolgáljon. Óh és hogy főleg arra ügyeljek, hogy Neked ígértem magam és azt be is tartsam.

Szoros az a kapu és keskeny az az ut...*

117. B.

(Jelenet a Szoros Kapu előtt.)

Károly: (Jön nagy batyuval a hátán és igyekszik bemenni a kapun, de nem tud. Leveszi hátáról és kezében próbálja bevinni, de sehogy sem megy.)

Angyal: Hát te mit csinálsz?

Károly: Olvastam ebben a könyvben, hogy Jézus Krisztus meg tud szabadítani minden terhünktől, sőt Ő Magához hívja a megfáradtakat és megterhelteket. Én most Őhöz akarok menni, de sehogy sem tudok bejutni a csomagommal.

Angyal: Hát mi van abban a zsákban, mivel van úgy megtömve?

Károly: Ebbe csomagoltam össze a legszükségesebb dolgaimat, amiknek jó hasznát vehetem zarándok utamon.

Angyal: Nem olvastad-e, hogy meg van írva: «Semmit az utra ne vigyetek: se kenyeret, se pénzt, sem két ruhátok ne legyen». De mutasd csak, mi van a te táskádban?

Károly: (kibontja).

Angyal: Belenyul és kivesz egy csomagot). »Kiváncsiság«. Na nézd, hát téged nem a bűn, hanem a kíváncsiság indított a zarándok utra? Barátom, amíg téged Jézushoz a kíváncsiság hajt, meg nem találod Őt. Szoroskapun ezt be sem hozhatod. (közben visszanyújtja).

Károly: Ha kell, én kész vagyok ezt a kapun kívül hagyni. (Ledobja). Most már besegítesz?

Angyal: Örülök, hogy látom benned a komoly szándékot, de azt gondolom, hogy még sok minden lesz a zsákban, amit szintén kiut kell hagynod. Engedd, hogy a többit is megnézzem és rámutassak azokra, amik megnehezítenék utadat.

Károly: Ugy látom, hogy szavaid igazságosak, tehát megbízom bölcs tanácsodban. (Csomagot nyújt át). Tessék és itéld meg, hogy szükséges-e ahhoz, hogy Jézushoz mehessenek.

Angyal: »Látszat!«. Hát nem tudod, hogy az én Uram a szives és vesék vizsgálója?

Károly: Oh, azt én is tudom, de láttam, hogy a kegyes életű szabóhoz milyen bizalommal van mindenki, ezért azután én is igyekszem olyannak mutatkozni. Mert jó dolog, ha az embert mindenki becsüli és szereti.

Angyal: »Jaj néktek, ha minden ember jót mond felőletek, mert a világ barátsága ellenségeskedés Isten ellen«.

Károly: Akkor inkább félre velem! (Ledobja s vesz ki egy másikat és átadja.) De ezt csak bevihetem, mert úgy tudom, hogy a keresztény ember egyik fő erénye a takarékoság. Én azt gon-

dolom, hogy ez ellen még neked sem lehet kifogásod. (Vissza akarja tenni.)

Angyal: Várj csak azzal a csomaggal. Ugy látom, hogy te már elég járatos vagy Isten igéjében, de akkor te bizonyára azt is olvastad: »Ne gyűjtsetek magatoknak kincseket a földön, hol a rozsdá és a moly megemészti és ahol a tolvajok kiássák és ellopják, hanem gyűjtsetek magatoknak kincseket a mennyben, ahol sem a rozsdá, sem a moly meg nem emészti és ahol a tolvajok ki nem ássák, ott van a ti szívetek is.« Hát evvel az igével hogy tudod összeegyeztetni a te takarékoságodat: »Ha a te felebarátod éhezik, adj enni néki«, vagy te nem láttál még éhezőt?

Károly: Csakhogy, ma már más víjagot élünk és nem lehet a kétezerévtől szokásokat ráerőszakolni a modern emberre; különben is a mai embernek a pénz a mindene.

Angyal: Jézus Krisztus tegnap és ma és örökké ugyanaz, különben sem akar terád senki sem rábuktatni semmit sem. Magadtól indultál a keskeny uton, nem kényszerített senki sem. Pénzedet azonban a szoros kapun be nem viheted, mert aki ezen az uton haladni akar, annak csak Jézus lehet mindene.

Károly: (egy ideig meredten bámul a pénzre, a keze remeg.)

Angyal: »Könnyebb a tevének átmenni a tűfókán, hogynem a gazdagnak bejutni a mennyeknek országába«.

Károly: (Eldobja, nagyot sóhajt, majd remegve kérdezi). Kell még valamit kint hagyni?

Angyal: Egész biztos lesz még, ami megnehezítené utadat. (Kivesz egy lapot.) »Rang!« Hát ez mennyiben fontos a zarándokutadon, mit gondolsz?

Károly: Csak nem akarod azt mondani erre a kis semmiségre, hogy ez is akadály. Igazán nem azért tanultam, gürcöltem egész életemben, hogy most elhagyjam. Én megkövetelem a nekem járó tiszteletet. Ebből már igazán nem engedek.

Angyal: Ember, gondolj a jövődre: elfogy erőd, életed. Mit ér neked akkor a világ becse, ha elveszited lelkedet? Meg is van írva: Ne hívassátok magatokat doktoroknak, mestereknek, mert egy a ti mesteretek a Krisztus, ti pedig mindnyájan testvérek vagytok.

Károly: Önmagában). Elfogy erőd, életed és... és... jön a halál, lelkemre pusztulás, kárhozat vár? Nem, nem! Inkább félre a ranggal! (Eldobja.)

Angyal: Sorold csak fel, mi van még a zsákodban, mert ezek után azt gondolom, legjobboldna mindenestül itthagyni.

Károly: Nézd, itt van egy kis bizalmatlanság, mert hát magától értetődik, hogy az ember nem ülhet fel mindjárt mindenféle könyvnek. Először utána akarok mindennek járni, személyesen akarok mindenről meggyőződni.

Angyal: Hogy mondhatsz ilyent?! Isten szavában, a Bibliában mersz kételkedni? Talán van valami rejtett bűnöd, s a büntetéstől való félelem

*Fenti jelenetet, mely magában is előadható, Hanula Pál egy hosszabb darabjából — egyrészt érdekes tartalmánál, másrészt, hogy az ünnepekben gyülekezeteink fölhasználhassák — közöljük.

miatt bizonyára jobb szeretnéd, ha az egész nem volna igaz s erről még is szeretnél győződni. Jegyezd meg magadnak: »Isten a kevélyeknek, akik önmaguk bölcsességében bíznak, ellene áll, az alázatosoknak pedig kegyelmet ad.« Hogy tudsz oly balgatagul gondolkozni, hogy te Isten csodálatos voltát és tervét kifürkészheted, te kis földi ember? Ki kétkedőn boncolja Őt, annak választ nem ad, de a hívő előtt az Ur megfejtí Önmagát. Dohd el ezt is, ha be akarsz jutni a Kapun s az örökéletet el akarod nyerni, mert hit nélkül lehetetlen Istennek tetszeni.

Károly: Igazán köszönöm tanácsodat, akkor inkább ezt is eldobom, még pedig amilyen messzire csak tudom, mert én teljesen akarom binni Isten kegyelmét és tetszését... Nézd, ha jobbnak gondoldod, úgy az egész zsákom tartalmát kiszórom, sőt zsákomat is elhagyom inkább a szoros kapun kívül, semhogy veszélyeztetve legyek a Keskeny uton.

Angyal: Ezt bizony jól teszed, éppen elég terhet igyekszik majd utad közben is rád rakni a sátán, de te légy éber, s szüntelen csak az Utra vigyázz. Ha a kisértő feléd közeledik, emeld fel szemedet az Urra, akitől jön számodra segítség. A menetrendedet azonban: Bibliádat vidd magaddal, ügyelj rá, hogy egy percre se légy nélküle, el ne hagyj, sokat olvasd, hogy az utat el ne tévedsz. Ha Uradnak örömet akarsz szerezni, tartsd meg az Ő parancsolatait és igyekezz lelkeket a Keskeny utra vezetni.

Károly: Köszönöm szeretetedet és tanácsodat, igyekszem mindenben intésedet követni.

Angyal: Békesség veled!

A család

(Első közlemény.)

A segítőtársak

És monda az Ur Isten. Nem jó az embernek egyedül lenni; szerzek neki segítő-társat, hozzá illőt. (I. Mózes. 2. 18.)

Mi a házasság? A világ hivatalosan így felel: — A férfi és nő nemi kapcsolatának társadalmi formája. Vagy: — Társadalmi tünemény, de mély-séges élettani és lélektani gyökerei vannak. A házasság a férfi és a nő közös életre való egyesülésének hivatalos alakja. Így mondja a világ. De mit mond Isten Igéje? Mikor már minden készen volt a Paradicsomban, így szólt Isten: — Nem jó az embernek egyedül lenni, szerzünk neki segítő-társat hozzá illőt. Egy ilyen alkalmat szentelt meg Jézus is a kánai menyegzőn. És most azt látjuk, hogy a házasságkötés hivatalos formáját oly sokan betartják és mégis oly sokan boldogtalanok és szerencsétlen házaseletet élnek, mert a lelkeiket nem veszik figyelembe. Már a kezdet rossz, hamis pontból indulnak ki, mert a Bibliában azt olvassuk,

hogy az Ur akarja a házastársakat összehozni, még pedig mindenkéhez hozzáillőt szerezve és mégis az emberek erőlködnek, hogy összehorolják a párokat. Rokonok, ismerősök tukmálják össze a »jó partikat« és közben persze az anyagi érdek sem játszik mellékszerepet. Ez nagyon nagy felelősség, magunknak tulajdonítani egy jogot, amelyet Isten magának tartott fenn. Nagyon fontos, hogy miért akar valaki házaseletet? Mily sokan vannak, akik pénzt, szakácsnőt, jó gazdasszonyt, szeretőt keresnek elsősorban és mily kevesen érettség megfontolás és az Urral való közösség és beszélgetés után, valóban — segítő-társat. Leányok férjhez mennek, csak azért, hogy »vénlányok« ne maradjanak, hogy gondtalanul élhessenek. Így talán egy megélhetési forrást találhatnak, de ez nem egy olyan lelki alap, amelyre egy valóban keresztyéni házaseletet építhet és amely egy lelki növekedést biztosíthat.

Azután, mikor már az ilyenek miatt amugy is rossz az indulás, olyan körülmények következnek még egymásután, amelyek még csak jobban akadályai annak, hogy egy békés nyugodt házaselet megkezdődhessen. Egy ilyen körülmény, amikor egymásnak mást mutatnak, mint tulajdonképpen amik illetve akik. Sokszor oka az elhidegülésnek, hogy a férfi nem volt őszinte az anyagi és társadalmi helyzetét illetőleg, mikor házasságra lépett, és viszont, a nő is sokszor ily tekintetben mást mutat. Így lesz az egyszerű irnokból a menyasszony előtt irodafőnök, kereskedősegebből üzletvezető, építési rajzolóból mérnök, előmunkásból művezető. Azután drága ajándékot vesznek a menyasszonynak, amelyet talán neki magának kell asszony korában megfizetni. Elegánsan öltözködnek, persze adósságra. Tudok esetet, mikor a fiatalasszonynak magának kellett a saját menyasszonyi csokrát, néhány nappal az esküvő után kifizetni. A mátkaság idejét, melyet a hétköznapi szürke gondok között, az Urban vetett hitnek és bizalomnak kellene bearanyozni, soha el nem muló sugaraival, mesterségesen festik a földi urhatnamság és »flanc« kétes színeivel rózsaszínűre.

Kedves lélek, ha házasság előtt állsz, ne mutasd magadat másnak helyzetekben, mint ami tényleg vagy, hogy soha ne érheszen szemrehányás más oldalról és ne tehesd magadnak sem, hogy a magad és élettársad életét nagyozólással megkeserített. Kedves szülő, neveld e téren őszintének gyermekedet, hogy inkább tudja szerény, talán foltozott ruháját hordani emelt fővel, mint sem a hazugság pompáját öltse magára, amely miatt később pirulnia kell.

Hamar kiábrándulhatnak és a boldog reménységgel megindult házasság szomorú vergődéssé és teherré válik akkor is, ha a házastársak lelki igényüket illetőleg tulságosan követelők. A hétköznapi szürkeségében kiütköznek gyalogságok, melyeket a másik fél nem bír elviselni és amelyeket még mint jegyes, nem tapasztalt. Ezt nem gondoltam volna! — mondják megbotránkozva. Nem szabad elfelejteni, hogy a házasság, két szegény bűnös lélek szövetsége, hogy megosszák egymás testi és lelki terhét. Jaj annak, aki társában egy tökéletes em-

bert akar birni. Ha a férj, feleségében és a feleség a férjében egy tökéletes lényt keres, akkor csakhamar a kiábrándulás következik, míg áldássá válik, ha az Ige szavát itt is készpénzre váltjuk, amikor azt mondja: Egymás terhét hordozzátok. Tehát valóban segítő társ az egyik a másik számára. Segít terhet hordozni, testit és lekit. Segít és nem visszatart az Ur útján. Segít könnyet letörölni és az élet nehézségeivel megbirkózni. Tehát nem bíró, aki a szeretetlenség székében ülve, lépten-nyomon kemény ítéletet mond. Némely házastárs, azt sem tudja, hogy melyik lábára álljon, mert a másik mindenbe bele avatkozik kemény, nagy hangon. Mindenre van egy-egy szigorú megjegyzése és semmit sem lehet a kedvére tenni. Oh mily keserű az ilyen élet. Amikor nem a szeretet és a bizalom kapcsolja össze a házastársakat, hanem rettegnek egymástól. És most, ha az asszonyokról beszélünk és arról, hogy mily kevés hely van, hol az igazi szeretet honol, azt látjuk, hogy ennek az asszonyoknál főleg három oka van. Az egyikről már szoltunk fentebb, amikor arról beszéltünk, hogy nem lehet bíró és zsarnok. Szigorú ítéleteivel nem tarthatja rettegésben a családot. Ha igazán segítőtársa férjének, nem lehet olv hanos és kellemetlen, hogy az egész környék féljen tőle. Kedves lélek, szeretettel kérdezlek, gyöngéd segítőtárs vagy-e, akinek szava balszam? Oh, ha eddig az ellenkezője voltál, kérd az Urat, hogy tisztítson meg mindentől, ami e téren nem tetsző benned, hogy egy boldog életnek ne akadály, hanem áldáshozója légy. Némely asszony olyan tulzotlan és kicsinyeskedően rendes, hogy ezzel teszi tőrhetlenné férje életét. Minden lépését nézi, hogy nem hagyott-e valami piszkot, esetleg egy porzemecskét maga után. És ha véletlenül megtörténik, akkor jaj szegény embernek, van mit hallgatni. Hangzik az egész ház. Az Ur bizonytalansággal a rendnek és tisztaságnak az Istene, de meg kell értenünk, hogy a lakás van érettünk és nem mi a lakásért. Szomorú, mikor egy férfinak a saját lakásában félve kell járni és saját hajlékában idegen, mert folyton arra kell vigyáznia, hogy hová ül, hová lép. Kedves testvér, talán ismersz ilyen asszonyt? Talán éppen a szomszédodban lakik ilyen vagy talán a rokonaid között akad. Ugye, hogy milyen nehéz az ilyen természet? Vagy talán éppen te vagy ilyen? Oh, nagy szeretettel kérlek, hogy ne becsüld többre a padlót és a diványpárnát, mint a férjed nyugalalmát. Nagy ékessége az asszonynak a ragyogóan tiszta és rendes lakás, legyen ilyen a tied, de a legnagyobb ékességed, ha férjed a nehéz gondok közepette és a hétköznap munkája után, nyugodt derűvel, boldog meglepődéssel és szabadon érezve magát, pihenheti ki az élet fáradaimait békés otthonában.

Szomorú a helyzet egy családi életben, ha az asszony a bíró, esetleg egy zsarnok szerepét sajátítja ki magának. De éppen olyan sivár és nyomoruságos, ha az ellenkezője. Ha a férj nem egy segítőtársat, hanem egy kényeskedő, nyafogó bábut talált benne. De erről, no és a férjéről, a legközelebb.

Liebstöckl.

Egy komoly kérdés *Szeretel*

Egy fagyos januári napon történt, hogy egy tíz éves meztlábás fiucska, dideregve állott egy nagy cipőáruház kirakata előtt. Amíg itt álldogált, egy urinó haladt el mellette, ki észrevette a kis fiut és meglepődött e szomorú látványon. Megsajnálta a szerencsétlent és megszolitotta: — Édesem miért állasz itt, talán vársz valakit? Imádkoztam a jó Istenhez, hogy adjon nekem egy pár cipőt. Az urinó kézen fogta és bement vele a boltba. Szólt a kereskedőnek, hogy adjon hat pár harisnyát. Azután egy vödör vizet kért és egy törülközőt. Letérdelt a kis fiu előtt, megmosta és megtörölte lábait, azután két pár cipőt vett és a harisnyákkal együtt odaadta a fiucsának és így szólt: — Remélem kis fiam, hogy így most el vagy látva. És megsimogatta a kis fiu arcát. A fiucska megsókolta a kezét, könnytelten nagy szemével fölnézett rá és megkérdezte: — A néni talán jó Isten felesége? — Neked vajjon mit mondhatna kedves olvasó?

HIREK

MEGHALT HENDERSON ARTHUR

A fenti hír, több mint egy hónapja kelt szárnyra és hirül adta, hogy Henderson Arthur, volt angol külügyminiszter, a leszerelési bizottság elnöke, 72 éves korában meghalt. Ez a hír bennünket, methodistákat, még közelebről érdekel, mert Henderson methodista volt, sőt laikus prédikátor, ki az Ur Igéjét is hirdette és mint az Urnak a gyermeke szolgált azon a fontos helyen is, hová Isten őt állította. Erre mutatnak azok a megjegyzések, melyeket még a napilapok is életrajzához fűztek. Ugyanis működésével kapcsolatban közölték, hogy őszintén és hittel dolgozott a leszerelés érdekében és vállalkozásának teljes kudarca (t. i. hogy a leszerelésen keresztül béke legyen a népek között) hozzájárult egészségének leromlásához. Jellemző még Henderson lelkületére, hogy midőn állapota súlyosabbra fordult, jobbnak látták, hogy az őlasz-abesszin háború kitérését elhallgassák előtte, mert a békéért dolgozó és munkálkodó agg minisztert nagyon lesujtotta volna.

Isten gyermeke nem tud kárörvendve, vagy közönyösen eltekinteni a világ és népe helyzete fölött, sőt sir azok bünei miatt. Ezt mutatja a próféták élete is, kik nem csak a maguk boldogulását nézték, sőt sokszor azzal törődtek a legkevésbé, hanem égtek a vágytól, hogy az Ur békéje a népekhez is eljusson. Az Ur Jézus is sirt Jeruzsálem fölött, látván, hogy vesztébe rohan. A sátn hatalma alatt nyögő világ akkor sem hallgatott a béke szavára és nem hallgat most sem. Isten eszközei szomorúan láthatják a vad és nyers erő tombolását és intő szavuk és munkájuk eredménytelenségét, de számunkra nagy vigasz az, hogy

minden látszólagos kudarc és hiábavaló erőlködés dacára is az Ur véghezviszi tervét és Jézus Krisztus béke-országa eljön az ő gyermekei számára.

(I. j.)

— 0 —

Látogatásainak során október utolsó napjaiban Kaposváron és **Dombóváron** volt a szuperintendens. Kaposvár nem mutatott soha nagy érdeklődést az evangéliumi munka iránt. Dr Szalós testvérnek nem volt könnyű helyzete az elmúlt esztendőben. De a gondos, türelmes, sok szeretettel végzett munka vegre is megtermi gyümölcseit. Így sikerült az utóbbi időben egy kis ifjúsági egyesület és énekkar megszervezése, ami biztató jelnek mutatkozik a jövőre nézve. Az egész kis gyülekezet hűségesen könyörög ébredésért. — Dombóváron mindig valami meglepetésre számíthat a látogató. Így volt ez most is. Csak azt akarjuk kiemelni, hogy a gyülekezet lassankint a legkiterjedtebb kerületté nőtte ki magát. Jelenleg már hat állomáson hirdetik az igét és a könyvterjesztő testvérek szorgalmasan dolgoznak a prédikátorral karöltve, hogy minél több emberhez vigyék el az evangéliumot. A kerület segítse, Dobos testvér, jelenleg Budapesten segít, mert Hecker Ádám testvér bevonulása következtében itt van a legnagyobb szükség rá.

— Az Ur gazdag áldását kívánjuk ugye ezen, mint a többi gyülekezeteinknek ezen szép téli munkához.

Az évi konferenciánk Nuelsen püspök ur elnöklése alatt március elején lesz Budapesten. Már most felhívjuk a k. testvéreinket, hogy imáikban emlékezzenek meg a konferenciáról. A püspök ur jelenleg Észak-Amerikában tartózkodik, ahol munkánk érdekében tevékenykedik.

Aratási ünnepek. **Döbröközön** testvéreink, okt. 6-án tartották az aratási ünnepet. Már kora délután gyülekeztek ünneplő ruhákban, ünneplő arccal, de főleg az Urban megbékélt ünneplő lélekkel. Olyan szép számmal jöttek össze, a dombóvári és kaposzecsői testvérekkel, hogy a kápolna bizony kicsinek bizonyult. Az Ur ereje nyilvánvaló volt és hatalmas munkát végzett, kegyelme sok örömmel ajándékozta meg a gyülekezetet. A legnagyobb ajándék azonban az a husz megtért lélek volt, kik hátat fordítva a világnak, szívüket és lelküket hozták az Urnak. Az ünnepély legszebb pontja volt, midőn e husz lélek, boldogan kijelentette, hogy ezentúl az Urnak akarnak szolgálni és az Ő utain járni. Az ünnepély során, még szép karénekekben, szavalatokban, egy tanulságos párbeszédben gyönyörködhettek a jelenlévők. Mély hatással volt a gyülekezetre, mikor a vezető prédikátor, Schmidt testvér, egy elköltözött testvér, özv. Gaál Jánosné (kiről más helyen is megemlékezünk) bucsulevelét olvasta fel. Egyébként a közösség nemcsak az ünnepi műsor keretében buzgólkodott, hanem boldogan iparkodott az Ur oltárára tenni, szeretetén és szívéen kívül, abból, amit az Ur nekik adott.

Dombóvári testvéreink is ezen a napon tartották meg aratási ünnepségüket. E kiterjedt körzettel bíró anyagülekezet is szép és lélekemelő ünnepély keretében — melynek során ének, szavaltok; párbeszéd szerepeltek, — adott hálát az Urnak kegyelméért és atyai gondoskodásáért. A dombóvári gyülekezet, különösen tapasztalta és tapasztalja az utóbbi időben is az Ur áldását, vezetését és erejét, mellyel legyőz minden akadályt, melyet a gonosz munkája elé akar állítani. Ennek boldog tudatában örvendő lélekkel, hálás szívvel és örömtől sugárzó arccal tudott ünnepelni.

A kispesti gyülekezet november 3-án tartotta az idén aratási ünnepélyét, melyen a gyülekezet tagjain kívül vendégek is szép számmal jelentek meg. Közöttük öt diakonissza testvér is, kik szeretettel jöttek a kedves igazgatójuk által vezetett ünnepélyre. Az Igén kívül szép szavalat és énekszámok hirdették az Ur dicsőségét, melynek során Tessényi-Jakob János szuperintendens neje is előadott egy éneket Gabriella lányával, valamint a diakonisszák énekkara is szerepelt. A szép estét szeretetvédséggel fejezte be a gyülekezet.

Október 7-én Pécsen utolsó utjára kísértük kedves testvérünket, özv. **Gaal Jánosné**t, döbröközi gyülekezetünk tagját. Győzedelmesen ment át a látható világból a láthatatlanba. Döbröközi kápolnánkkal szemben volt testvérünk kis háza. Itt fogadta be az Urnak szolgálait nagy vendégszeretettel. Egy igazi »sarepta« özvegyasszony volt. Régi keleti máj- és epebaja volt. Betegségének gyógykezelése céljából a pécsi kórházba került, ahol megoperálták, de már nem tudtak rajta segíteni. Az operáció előtt még egy igen kedves bucsulevelét írt, amelyben bucsuzik az összes testvérektől. A többek közt ezt írja: »Most pedig bucsuzok mindenkitől, akit szeretek, — bocsássanak meg nekem mindnyájan, — majd ott, az aranypartnál találkozunk — a viszontlátásra.« A prédikátornak ezt írta: »Köszönöm, drága testvérem, hogy az Urhoz vetetted.« Betegágánál egy kedves pécsi testvérünk mindennap meglátogatta és örömmel énekelte vele kedvenc énekét. »Hü Jézusom kezébe teszem kezem belé...« Ezt az éneket egy apáca is megtanulta és velük énekelte. Utolsó szavai ezek voltak: »Az én lelkem kész, óh Istenem.« Most már ott van az aranypartnál az ő drága Megváltójánál, kit már itt a földön olyan nagyon szeretett. Az Ur pedig vigasztalja meg, az árván maradt fiát, a magára maradt öreg édesapját, a nagyszámu rokonságot és a lelkitestvéreket. Mi pedig azt mondjuk neki: A viszontlátásra ott, az égi honban fent. Hogy ki lesz a következő, aki utána megy, nem tudjuk — talán én —, talán te? Legyünk azért készek, mert nem tudjuk, mely órában jön a mi Urunk. Boldog az a szolga, kit az ő Ura készen talál. (Máté 24. 46—50.)

Genfben egy nyomorenyhító bizottság is működik, amelynek megállapítása szerint két évvel ezelőtt 2 millió 300 ezer ember élt e földön, kik a szó szoros értelmében éheztek és ezeknek fele részben éhenhalt, részben — nem bírva a nyomort —,

eldobta magától az életet és öngyilkos lett. Ezzel egyidejűleg megállapította a bizottság azt is, hogy akkor 568 ezer vagon gabonát, 267 ezer zsák kávé, 25 ezer mázsa cukrot, 148 ezer vagon rizst semmisítettek meg azért, hogy az árak ne essenek. A bizottság megjegyzi, hogy az elpusztult éhezők 67 százalékát lehetett volna megmenteni, ha jobban van megszervezve a gazdasági élet. Szerényen megjegyezzük, hogy ez a szomorú helyzet nem annyira a gazdasági élet szervezetlenségében rejlik, mint inkább abban leli magyarázatát, hogy nem engedik Krisztus szellemét uralomra jutni a lelkekben, aki azt mondja: — Amint akarjátok, hogy veletek cselekedjenek az emberek, ti is akként cselekedjétek azokkal. (Luk. 6. 31.)

Az Urnak bizonyágtétele biztos (Zsolt. 19. 8.).

Azok a kutatások, amelyek Palesztinában annak idején megindultak, meggyőző erővel igazolják a Biblia adatait. Nemrégiben Samaria területén végeztek ilyen ásásokat, melynek során megtalálták Akháb és Jezabel elefántcsontpalotájának romjait, melyről ámos próféta 3. 15. szől: — Ledöntöm a téliházat a nyáriházzal együtt és elpusztulnak az elefántcsontházak is; megsemmisülnek e nagy házak, ezt mondja az Ur. — Az ásásoknál husz nagyszerű csontfaragvány került elő, melyekről az a feltevés, hogy a királyi palotát és a butorzatot díszítették. Az egyes elefántcsontdarabokat féldrágakő mozaikképek ékesítik, melyek a királyi palota pompáját bizonyítják.

Ugyancsak azon időben került napvilágra Mispanak (I. Sám. 10. 17.) romja. Ez a város, ahol Sámuel közölte a néppel, hogy az Ur Sault választotta királyává. (I. Sám. 10. 24—26.) Ez a város néhány kilométerre feküdt Jeruzsálemtől és az ásások alkalmával, egy ékirásos követ találtak, amely Jeruzsálemnek Nabukodonozor által való elfoglalásáról értesít. Ezek a feliratok és a talált emlékek a Szentírást mindenben megerősítik. Isten gyermekeinek ez mind természetes, mert hiszen meg vagyunk irva: — A Te igédnek summája igazság és a te igazságod ítélete mind örökkévaló. (119. zsolt. 160.)

Szedd tömlőbe könnyeimet — ezt olvassuk az 56. zsoltár 9. versében. Ez nem valami költői vagy képletes kifejezés, mert az ókorban pl. Keleten szokás volt a halottért hullatott könnyeket összegyűjteni és tömlőbe a halott mellé tenni, hogy ezzel is kifejezzék a bánatot. Ilyen »könyves« korszókat az ásásoknál számos esetben találtak.

A Keresztyén Szövetségi Világkonferencia részletes történetét Poling Dániel világszövetségi elnök hatalmas záróbeszédét teljes terjedelemben, az előadásoknak bő kivonatát, sok gyönyörű felvételt hoz a 48 oldal terjedelemben megjelent Mustármag októberi ünnepi száma. Szerezzék meg elsősorban azok, akik résztvettek a világkonferencia hatalmas élményekkel telt napjain és akik nem lehettek jelen

a világkonferencián, azok is mély benyomást szerethetnek a világ keresztyéneinek e nagy egybeseregüléséről, ha elolvassák a Mustármag ünnepi számát. Megrendelhető: Mustármag kiadóhivatala, VIII., Gyulai Pál u. 9. Ára 60 fillér. Postabélyegekben is beküldhető.

Az alábbi sorok közlésére kérték fel: »A Virágszövetség, (a Bethánia fiókegyesülete) középosztálybeli idős embertársai számára meleg, evangéliumi szellemű otthonokat akar létesíteni. Az ő nevükben fordul a társadalom megértő tagjaihoz. Nem a falatot kéri szájukból, nem a ruhát a testükről, — ezekkel segítsünk másokon, — csak azoknak a virágszálaknak az árát kéri, amelyeknek a hiánya szinte észre sem vehető, de amelyek, mint adomány, még szebbé teszik a többit. Mindenkit értesítünk az így küldött szeretetadományról — öszszeg megnevezése nélkül —, akinek címét megkapjuk. Sok megváltott virágszál, sok sóhajt némáthat el, sok könnyet törölhet le, sok alkonyt deríthet fel. Hintsük be öregségünk felé haladó életpályánkat öregeink hálavirágaival. Mindenszentek, halottak napján, temetések, születés és más ünnepi alkalmakkor ne mulasszuk el virágmegváltással róni le öregeink ügyének adóját. Pénztáros: Mokry Eszter, XI., Társ u. 6.«

SZERKESZTŐI ROVAT

(E rovatban minden hit- vagy lelkiéletbe vágó kérdésre szeretettel válaszolunk. Levélben csak válaszbélyeg beküldése esetén felelünk.)

Többeknek. Ismételten szeretettel kérjük, hogy a hozzánk beküldött és közlésre szánt cikkeket csak a papíros egyik oldalára és tintával írják testvéreink. A kétoldalra írt közleményeket nincs időnk lemásolgatni és ezért vagy egyáltalán nem, vagy csak rövidítve tudjuk közölni.

Anonym. Névtelen cikkeket nem közlünk, sem névtelen levélre nem válaszolunk. A beküldő felkérésre természetesen nem írjuk a nevet alá, vagy írói nevet használhat, továbbá a lelki vagy más magántermészetű ügyekben természetesen a legmeszebbmenő titoktartást biztosítjuk, de nekünk tudni kell, hogy ki keresett fel soráival és a keresztyéni erkölcs is megkívánja a bizalmat.

Kiadó: Keresztyén Könyvesház korl. fel. Szövetkezet. Budapest, VI., Felső Erdősor 5.

Megjelenik évente tizszer.

A szerkesztésért és kiadásért felelős

Tessényi-Jakob János.

Budapest, VI., Felső Erdősor 5. III. 28.

Nyomta: Faragó Imre könyvnyomdája Kispeszt, Üllői út 85 szám. Telefon: 46—9—41.